

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3636

гр. София, 01.12.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в закрито заседание на първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Т.П.Ц.

като разгледа докладваното от Т.П.Ц. Административно наказателно дело № 20221110214686 по описа за 2022 година

Производството е образувано в СРС по постъпило по подсъдност от РС – Карлово НАХД № 555/2022 г. по описа на същия съд.

След като се запознах с материалите на делото установих, че първоначално производството е било образувано в РС – Пловдив по жалба от Р. К. П. чрез пълномощника му – адв.Р. против фактическото му задържане от органите на МВР от 14:00 часа на 04.06.2022 г. до 13:05 часа на 05.06.2022 г. в изпълнение на постановление за принудително довеждане в качеството му на свидетел, издадено на 11.02.2022 г. по ДП № 427/2020 г. по описа на РУП – Карлово.

Заповед за задържане по ЗМВР спрямо жалбоподателя П. не е била издавана.

С определение на РС – Пловдив от 05.10.2022 г. по гр.дело № 8898/2022 г. производството по делото е било прекратено и същото е изпратено по подсъдност на РС – Карлово, предвид обстоятелството, че постановлението, с което е разпоредено принудителното довеждане и задържане на св.Р. П. е издадено от ст.разследващ полицаи от РПУ – Карлово.

С определение № 80/14.11.2022 г. съдията – докладчик от РС – Карлово е приел, че делото следва да се изпрати по компетентност на СРС, поради което е прекратил производството по същото.

Настоящият съдебен състав не споделя изводите, изложени в определението на РС – Карлово, с което делото е изпратено по подсъдност на СРС, че фактическото задържане в конкретния случай подлежи на обжалване по реда на чл.72, ал.4 от ЗМВР.

Според трайната съдебна практика обжалването на фактическо задържане следва да се случва в рамките на минути или часове след задържането, а не след дни, седмици или месеци.

Защитата срещу незаконното фактическо задържане става на основание, предвидено в ЕКЗПЧОС – чл. 5 от нея, адресирано до Районен

съд, доколкото разпоредбата е пряко приложима и дори има "примат" над националните норми, т.е. при колизия – съдът е длъжен да прилага нормите на Конвенцията. (по арг. от чл. 5, ал.4 от Конституцията на Република България). Процесуален ред съдът следва да намери сам, по аналогия. Приложими според съда са част от правилата на чл. 63 и сл. НПК, макар че някои съдебни състави прилагат тези на ЗАНН.

В случая обаче фактическото задържането на жалбоподателя е станало в изпълнение на постановление за принудителното му довеждане и провеждане на разпит в качеството му на свидетел по ДП № 427/2020 г. по описа на РУП – Карлово. Постановлението е издадено от разследващ орган по реда на НПК и не представлява индивидуален административен акт, подлежащ на обжалване и съдебен контрол по правилата на АПК. Въпреки, че принудителното довеждане се извършва от службите на МВР (в случаите, когато е постановено от разследващ полицаи или от разследващ митнически инспектор), това принудително действие не подлежи на обжалване по реда на ЗМВР, тъй като в тези случаи не се издава заповед за задържане от полицейски орган. В конкретиката на казуса действията на полицейските служители по задържането на жалбоподателя не подлежат на самостоятелен съдебен контрол за законосъобразност, а изпълнението на нормативно регулираната им дейност не съставлява неоснователно фактическо действие по смисъла на [чл. 250 и сл. от АПК](#).

Постановлението за налагане на мярка "принудително довеждане" е издадено от разследващ полицаи, като същото подлежи на обжалване, на основание [чл. 200 от НПК](#). В този смисъл актът, който е засегнал правната сфера на лицето, е именно това постановление за принудително довеждане, което обаче не подлежи на оспорване по реда на АПК. Предвиденият в него специален ред за оспорване – [чл. 200 от НПК](#) изключва приложението на АПК. Действията на полицейските органи по задържането му са именно в изпълнение на това постановление за принудително довеждане, поради което не е налице нито устна заповед, която да подлежи на оспорване по АПК, нито фактически действия по смисъла на [чл. 250 и сл. от АПК](#).

Извършените от полицейските органи действия по задържането на жалбоподателя са само и единствено в изпълнение на издаденото постановление за принудително довеждане, което подлежи на оспорване по НПК, но подадената жалба не спира неговото изпълнение ([чл. 202, ал. 1 от НПК](#)), поради което същите не могат да се квалифицират като фактически действия по смисъла на АПК и не подлежат на самостоятелен съдебен контрол за законосъобразност (В този смисъл определение № 10126 от 05.07.2013 г. по адм. д. № 9208/2013 г. на ВАС, V отд., определение № 10453 от 07.10.2016 г. по адм. д. № 10029/2016 г. на ВАС, V отд. и др.).

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав приема, че жалбата, с която е сезиран е процесуално недопустима, тъй като оспорваният няма правен интерес от оспорването (жалбата не е подадена по време на фактическото задържане), и не е налице акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което и производството по делото следва да бъде прекратено.

Така мотивиран и на основание чл.159, ал.1, т.1 и т.4 от АПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ без разглеждане подадената жалба от Р. К. П. чрез пълномощника му –адв.Р. против фактическото му задържане от органите на МВР в изпълнение на постановление за принудително довеждане.

ПРЕКРАТЯВА производството по НАХД № 14686/2022 г. по описа на СРС, НО, 135 състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред АССГ.

Съдия при Софийски районен съд: _____